

P. G. C. Jensen: Jeg ønsker kun at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det højtærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Nellemann). Jeg er naturligvis ganske enig med ham i den Betragtning, at den Bestemmelse, som vi have i Danske Lov 5—3—28 om, at en Tinglæsnings Gyldighed eller Virkning undertiden skal regnes fra en tidligere Dato end selve Tinglæsningen, altsaa at Dokumentets Gyldighed skal regnes fra en tidligere Tid, i og for sig ikke er naturlig, men jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at det vilde jo være meget fortræffeligt, hvis man havde et Protokolerings-system, som bevirkede at selve Anmeldelsen til Protokollen var det retsstiftende Faktum, men det have vi jo ikke. Vi kunne gaa op med ethvert Dokument til Notarius, naar vi ville, og faa det underskrevet, men tinglæste kunne vi kun faa Dokumenter hver ottende Dag. Det har derfor sine Vanskeligheder i adskillige Tilfælde. Naar man ved et Ægteskabs Indgaelse ikke vil vente — man skal f. Eks. rejse, eller der kan være andre Grunde til, at man ikke vil vente — til den følgende Tinglæsningsdag, kan det dog blive af Betydning, at den ved Ægteskabets Indgaelse oprettede Ægtepagt har bindende Virkning, forinden den er tinglæst, og det forekommer mig da, at der kan være noget Hensyn at tage til den Bemærkning, jeg gjorde.

Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds udtalte om den Bestemmelse, som jeg anser for at være en af de allervigtigste i Lovforslaget, nemlig § 10 om Hustruens Myndighed, at man maa jo, naar man vil give hende Myndighed, ogsaa tage Konsekvenserne deraf, og det kan jo ikke nægtes at det, at man giver denne Frihed, medfører en vis Risiko. Deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem. Men det ærede Medlem sagde endvidere, at § 15 netop var indført for at forebygge, at man skulde fortryde, at man giver Kvinden Myndighed, altsaa netop for at gøre en Begrænsning, fordi man ellers maaske, som det ærede Medlem udtrykte det, kunde være gaaet for vidt ved at give Kvinden Myndighed. Ja, det er netop det, jeg paa- staar. Det, som jeg mente, var netop, at jeg var bange for, at man virkelig der kom til at indrømme en Myndighed, som man kunde komme til at fortryde, hvad jo det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Oct. Hansen) ogsaa var inde paa, da han sidst talte. Der er det ejendommelige ved disse Forhold, at den Gæld, den myndige

gifte Kvinde paadrager sig, og som ikke kan gøres gældende i hendes Særeje eller selverhvervede Gods, men i hendes Andel i Fællesboet, vil hun omtrent i alle Tilfælde kunne gøre Regning paa, at hun aldrig selv kommer til at betale, og er der noget, som virker i Spørgsmaalet om at paadrage sig Gæld, er det jo Udsigten til, at man selv kommer til at betale den. Det ordinære Forhold er imidlertid det, at der ikke bliver Tale om hendes Del af Fællesboet før ved hendes Død, og det vil kunne være et Motiv fra hendes Side til, at hun ikke tager det saa nøje med at stifte Gæld. Paa samme Maade kan man sige over for § 15, at det er meget godt, at Hustruen ikke kan gøres medansvarlig over for Mandens Gæld, men der er ikke i Lovforslaget noget Forbud imod, og der vil ikke kunne tænkes noget Forbud imod, at en Hustru, som har Særeje, udlaaner af sine Midler til Manden. Hun vil altsaa i saadanne Tilfælde, hvor hun ikke kan gaa i Kaution for Manden, meget vel af sine kontante Penge kunne laane Manden Penge, for hvilke han bliver Skyldner til hende. Endelig skal jeg med Hensyn til § 26 tillade mig at gøre opmærksom paa, at der har, saa vidt jeg ved, ikke mere end en Gang, nemlig for to Aar siden, været afsagt en Højesteretsdom om Fortolkningen af den, og det er en Sag, som jeg kender nøje, da jeg selv har ført den. Der gjorde Højesteret en Fortolkning gældende, som jeg anser for fuldstændig rigtig og forsvarlig, og som ogsaa ganske faldt sammen med, hvad det ærede Medlem for 1ste Kreds udtalte, men som ganske vist ikke umiddelbart ligger i Ordene, — deri er jeg enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavn, som sidst talte. Der gjordes nemlig den Betragtning gældende, at det ikke kunde nytte, om man nok saa meget vil erklære og paastaa, at Hustruen havde samtykket i Mandens Gældsstiftelse, hvis dette Samtykke var givet paa en Tid, hvor hun ikke selv ejede selverhvervet Gods. Samtykket maatte være givet paa en Tid, hvor hun ejede selverhvervet Gods, kun da kunde der være Spørgsmaal om at anvende denne Bestemmelse. Nu kan man sige, hvad vistnok ogsaa det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds gjorde gældende — at det som Regel ikke vil være af videre Betydning, hvad der saaledes kan være Tale om af selverhvervet Gods, men der gives i Nutiden netop Tilfælde, hvor det har den allerstørste Betydning. Der gives Virksomheder, som gift Kvinde nu kan have, hvorved hun i meget høj Grad kan er-